

Moo kent heure jongs

Zwier Kremer

“Ik loop dan ók heel wied weg, net as oonzen Frits,” zear Jopie. “En verget gin zak met te nemm’n vuur ’t grös,” zear Moo. Jopie zienen oonderlip hung zowat op’n naffel en zo gung hee op zien klumpkes ’t heuksken um noar de stroate. Wat veul’n hee zich te kot’edoan.

Too hee thoes kwam oet school, war’n Frits en Appie al lang in ’t Dikkerslaantje an ’t voetball’n. Zee hadd’n zich snel ’nen snee stoet of ’esnean’n, ’n luk botter d’r op en dan weg wean, um met de aand’re jongs oet de buurt te goan spöll’n. Jopie was nog te klèèn um zölm ’ne snee stoet of te snien. Nee dat moch hee nog nich. Jopie en un broodmes, dat was te geveurluk. En dus mos hee woch’n tot Moo hum ’ne snee stoet gaf.

Too dan Moo achter de striekplaanke hèn kwam, (zee kon het stuk striekgood woar zee met gangs was nich zomeer loaten ling’n) maak’n zee vlot ’ne snee stoet vuur Jopie en gaf meteen de boschop met: “Goa ’j eff’n grös plukk’n vuur de kniene, vuurda’j goat spöll’n?” “Dat he’k eergister ok al édoan,” zear Jopie. “Frits en Appie sint al wier an’t voetball’n. Dee doot ut hoast nooit. Ik goa ok hen voetball’n,” zear Jopie. “De kniene mot wal ettn hemm’n; ie kriegt toch ok alle daag’n te ett’n”, zear Moo. “En ik doo ut toch nich en a’k ut toch mut.” Mear Moo zear niks en toen noa enige stilte, zear Jopie dee volgende weurde: “Ik loop dan ók heel wied weg, net as onz’n Frits.” Woar noa Moo zear: “En verget nich nen zak met te nemm’n vuur ’t grös.” Dat zear Moo nich zo mear, want Jopie was nen kleenen dreumer den nog wal is wat vergat en hee was ok nich een van de vlugsten. Hee was vaak nich veuroet te braand’n en ze zearn wal us, dat hee met twee been’n in éenen bokspiepe leep.

En door gung Jopie..., zwoar verongeliëkt. Meer hee dach: “As ik weg loop könt ze mij ók opzeuk’n, net as oonzen Frits. Want wat waar’n ze bange éwes, ’n zet gelean, too ze nich wuss’n woar of oonzen Frits was”. Want wat was d’r gebuurd? Oonzen Frits harr nogal onwies völle klepp ’ehad van Va. Onmeundig volle. Doarnea leep hee noar boet’n en driftig as hee kon wean, gooi’n hee de duur too en reep nog duur ziene troan’n hen: “Dat doo’j nooit wier.” Zoonder nog één keer um te kiek’n, gung hee d’r van tuske. En too’w gung’n ett’n zaat’n ze allemaal an toafel, behalve Frits. Wat Va

en Moo ok reep’n..., d’r kwam gin Frits. Hee was weg en hee bleef weg. Hoovölle leu too wa nich hebt ’ezoch; het doer’n nen halven dag vuur de politie hem hef veund’n. Heel wied weg, ik geleuve dat hee achter ’t keerkhof an de roondweg heff ’ezött’n.

Den boer van ’n Molenhoeve hee heeten volgens mij Jaansen. Hee kwam wal ens op school um jongs te chartern vuur het eerpels garden. Op ’nen woensdagmiddag of op ’nen zoaterdag. Mangs kreegen sommige keender ok wal ens vriej terwijl ze noar school hadden ’emotten. Dat waarn, dan zeker nich de slechtste leerlingen, of misschien ok wal.

Biej dee kalver stakken wiej as jongs wal es ’nen haand in de moond; konn’n zee lekker op sabbeln. Mear ik harr meer op met de salamanders dee in den poel zaaten.

Foto’s: collectie gemeentearchief Borne, nrs. 005591 en 010610.

En Jopie dach: "En as ik now wegloope, mut ze miej ok opzeuk'n. Woarumme mut ik ok aait knien'nvoor plukk'n."

En zo leep Jopie de stroat op en dach: "Woaar za'k dan is hen loop'n, zodat ze heel lang zeuk'n mut vuurd dat ze miej veend." Met beide haand'n in 'n tuk leep hee de Almelsestroat op richting Zeender'n; aldoonde kwam hee langs 't laantje woar de jongs an't voetball'n waar'n, woar hee zo geern an met harr'doan. Want voetball'n kon hee nog nich good en hee wol 't ok zo geern leern, zodat ze'm aait zoll'n vroag'n at ze teng'n aand're buurt moss'n spöll'n. Want d'r was 'ne stroatcompetitie an de gang met de Strot, de Rooie Lap, de Nes en nog 'ne paar aand're buurt'n. En Jopie moch nooit met doon.

Zo leep hee 'n èènd langs de stroate; al moster'nd in zich zölm. Hee wol wied weg, woarhen eigenluk? Meer dat wuss'e nog nich. Hee leep al 'n aardig stuksken van hoes en keek of en too is achterumme um te kiek'n of d'r al leu achter hum ankwamm'n, of ze hem al mist'n; meer d'r kwam nog gin eene achter hum an.

"Ik loop wa wieder", dach Jopie. Dan goat ze miej wal miss'n. Biej 't bos sloog hee of, richting 'n Roondweg. 't Was wal mooi weer, de voggels float'n d'r vrolijk op lös. Misschien dean zee dat wal um Jopie 'n betke bliejer te maak'n. "Iej kónt fluit'n wa'j wilt, meer a'j meer nich dèènt dat ik doar bliejer van worr. Want ik mut grös plukk'n en dat mut'k," preut Jopie ting'n dee vliegende muzikaant'n. Hee was nich in de stemming um ok meer iets mooi te veend'n.

Too hee 'n èènd 't bos in 'eloop'n was, zag hee de poel in de wei van de Molenhoeve en doarin zit salemanders. En Jopie vergat eff'n zien verdreet en gung hen kiek'n of hee nog 'ne salemander kon veend'n. Kott'ns hadd'n ze, met de buurjongs d'r nog ééne vang'n en in 'nen emmer met water 'edoan. Meer Moo zear dat hee zo wal is dood kon goan: "Want iej hebt vuur zo'n dier gin voor dat hee neudig hef." Dus hebt ze'm weer loss 'eloat'n. Meer ze bunt wal mooi um te bekiek'n. Veural de konings-salemander, umdat den zo mooi oranje is onder 'n boek. Meer Jopie kon d'r gin eene veend'n.

En hee leep weer wieder. Hee keek nog is 'n moal umme of d'r al leu achter um ankwamm'n. Meer hee zag gin eene. "Ze mist miej nog nich", dach Jopie en

De Roondweg, den was d'r vuur het snelverkeer. Too Jopie doar zat te kniezen, kwamme d'r nog hoast ginnen auto vuurbiej. 'n Oorlog was ok nog mear net veurbiej.

Foto: collectie gemeentearchief Borne, nr. 00470.

dat veel um wal wat teng'n. Dus leep hee weer verdan en too hee biej de Roondweg kwam, gung e zitt'n; 't was mooi weer, de zonne scheen volop, meer hee vun d'r niks an. En dat kwam umdat nog gineene noar hum an't zeuk'n was.

Too hee doar 'n peuske harr' zött'n, keek hee is um zich hen en dach: "Wat zit hier völle klaower en peerdebloom'n; doar sint knien'n wal heel gek op en dat sint ze. Ik kon doar wal is wat van plukk'n, meer ik goa nich noar hoes. Loat ze miej meer is eerst miss'n net as too ze onzen Frits kwiet wann'n." En too gung Jopie an't plukk'n en leer de kloower en de peerdebloom'n op 'n heupken. Hee zag nog völle meer en hee plukk'n en plukk'n, ut heupken klaower en peerdebloom'n wörr groter en groter; 't wörr 'nen groot'n bult. Meer gin eene kwam kiek'n woar of Jopie was. Hee dach: "Ze zult wa nich weet'n woar of ik bin." Too dach Jopie biej zich zölm: "Wat zal Moo ongerust wean. Voort geet ze miej missen." Hee vun d'r eigenluk ok niks meer an um zo alleene an de Roondweg te zitt'n.

"Ik goa geleuf ik meer wier op hoes an. Meer ik vin't nich fijn dat ze nich achter miej an bint komm'n umme miej te zeuk'n en ik bin nog wal zo'n èènd van hoes of. Gineene dee miej mist." Hee stun op en too hee den bult knien'nvoor, dee hee plukt haar, zag ligg'n, dach hee biej zich zölm: "Harr ik now meer 'ne zak met 'enömm'n." En langzaam an köttel'n hee op hoes an. Nich te snel, want misschien zeukt ze miej toch wal. Meer vuurd dat hee 't in de gaat'n harr, stun hee al wier biej Moo in de kökk'n en hee dreej'n' nen betke um heur hen en vroog too: "Moo, hij miej nich 'emist?" En Moo zear: "Zo jong... en heb iej 't grös al plukt?"